СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 120. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 26-го ЧЕРВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 26, 1986 No. 120. VOL. XCIII.

УСПІШНІ АКЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ В ОТТАВІ

Оттава, Канада (Д. Дзі - кевич). — У часі від 23-го до 29-го травня 1986 року, понад 50 студентів — представників Союзу Українського Студентства Канади (СУСК), стало на захист доброго українського імени, особливо в справі обвинувачення українців як воєнних злочинців під час Другої світової війни, у зв'язку з дослідженням Комісії Дешена. Добре ім'я українців особливо загрожене в наслідок неслушних коментарів канадської преси.

Члени СУСК-у з цілої Канади з'їхалися в Оттаві, щоб відвідати законодавців, коло 110 членів парляменту. Метою СУСК-у було повідомити парляментаристів про незадоволення українців у Канаді з приводу деяких небажаних наслідків у зв'язку з діяльністю Комісії Дешена.

Беручи до уваги те, що Комісія Дешена буде правдоподібно скоро звітувати про висліди свого слідства, члени СУСК-у рішили поінформувати парляментаристів про можливі наслідки рішень Комісії Дешена, наголошуючи чотири головні аспекти тієї справи:

1. СУСК заявив, що коли в Канаді знайдуть будь-яких воєнних злочинців, то їх треба буде судити справедливо на форумі канадських демократичних судів.

2. Коли Уряд у майбутньому буде опрацьовувати в тій справі відповідні закони, то тут необхідно звернути увагу на те, щоб дефініція воєнних злочинців не була дискримінаційна щодо поодиноких політичних або національних (етнічних) груп. Нові закони повинні включати всіх осіб, що вчинили воєнні злочини проти людства.

3. Вислідювати воєнних злочинців у майбутньому повинна Канадська Королівська Поліція, а не якась окрема група адвокатів, назначена Урядом.

4. Усі інформації та свідків із Східньої Европи треба було б дуже докладно перевірити, щоб забезпечити належні канадські права та права людини кожному канадському громадянинові. СУСК вимагав також, щоб Уряд і Комісія Дешена дотримувались своїх шістьох юридичних вимог щодо прийняття будь-яких доказів, поки таких доказів уживатимуть канадські суди. Знаючи про фальшиві інформації Совєтського Союзу щодо недавніх трагічних подій у Чорнобилі, студентам легко було викликати в парляментаристів зрозуміння й співчуття в цій справі.

СУСК репрезентували студенти з усіх частин Канади: Ванкуверу, Едмонтону, Калґарі, Саскатуну, Вінніпеґу, Торонто, Оттави, Монтреалю та інших ближчих і дальших округ. Проєкт опрацював Роман Дубчак, заступник голови СУСК-у, референт зовніш-

Пропонують допомогу братам в Україні

Елмгирст, Ілл. — Голова Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства в ЗСА, пастор Олекса Гарбузюк, відомий духовний і громадсько-політичний діяч української Америки, вже довгі роки зайнятий обороною людських і національних прав українців на Україні, зокрема вірних-євангеликів, 12-го червня цього року звернувся Листом до старшого пресвітера ВСЕХБ в Україні, пастора Якова К. Духонченка, у справі допомоги жертвам недавньої нуклеарної катастрофи в Чорнобилі. Текст листа подаємо нижче. — Ред.

Старшому Пресвітерові ВСЕХБ в Україні
Духонченко Якову Кузьмичу
Київ, Україна

Дорогий мій Якове Кузьмичу!

Трагедія в Чорнобилі глибоко порушила наші серця й ми дуже стурбовані браком інформації і незичливістю до потерпілих взагалі, а наших братів і сестер у Христі зокрема.

Українці у вільному світі готові допомогти потерпілим ліками, одягом, їжею й іншими засобами. Для цього є спеціяльні фонди, але совєтський уряд не дає нам дозволу на таку допомогу. Це жахливе відношення до жертв Чорнобиля!

В імені наших віруючих, які моляться за потерпілих і бажають допомогти їм, особливо нашій церкві в Чорнобилі, я звертаюся до Вас і прошу вийти нам на зустріч у допомозі нашим людям, особливо молоді й дітям, які вже потерпіли й далі є й будуть під загрозою повільного вимирання. Постарайтеся про дозвіл на допомогу їм!

Наші церкви в З'єднаних Стейтах Америки, Канаді, Австралії та інших місцях готові прийняти сотки молоді й дітей, дати їм можливість подихати свіжим повітрям після Чорнобильської радіяції й спокійно відпочити та провести тут літні вакації.

Ми маємо Українську Біблійну Оселю, на якій є біля 20 розкішних будівель, 200 акрів поля й лісу над Голубинним озером, і це був би ідеальний відпочинок для кількох сот дітей з України, жертв Чорнобиля. Це чудове місце, далеко від великого міста.

Звичайно, ми бажали б, щоб діти були з обох угруповань — Ради Церков ЄХБ і ВСЕХБ й інших деномінацій, щоб не було дискримінації. Ми любимо всіх правдивих віруючих! ...

Прошу дати мені знати, чи Ви зможете щось зробити в цій справі — допомогти нам допомогти жертвам Чорнобиля?

З привітом і побажаннями успіхів, остаюся
Ваш у Христі
Олекса Р. Гарбузюк, голова ВЄББратства

Р. РЕҐЕН ЗНОВУ ПЕРЕСТЕРІГАВ ПЕРЕД СОВЄТСЬКОЮ ЗАГРОЗОЮ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, виступаючи по радіо у справі допомоги З'єднаних Стейтів Америки для нікараґуанських „контрас", тобто антикомуністичних повстанців, в сумі 100 мільйонів долярів, знову перестерігав обидві палати Конгресу ЗСА і американський нарід перед совєтською загрозою в Центральній Америці, кажучи, що Совєтський Союз і його сателіти помалу, але послідовно, розбудовують свій причілок в Нікараґуа, дуже вигідний для поширення революцій на інші країни і небезпечний для ЗСА.

Президент ЗСА вдався до цього засобу кампанії в користь признання допомоги для „контрас" після того, як спікер Палати Репрезентантів Тамас П. О'Нілл відмовився дати можливість виступити Р. Реґенові перед конґресменами і заявив, що такого прициденту в історії американського Конгресу ще не було, щоб Президент вів кампанію в тій чи іншій справі тільки перед одною палатою.

Президент, який говорив у радіопрограмі 27 хвилин, звертався також до демократів в Палаті Репрезентантів, щоб вони передумали цілу ситуацію і не робили труднощів для Адміністрації у виконанні її зовнішньої політики, бо в противному випадку вони нестимуть консеквенції, якщо совєтська небезпека в Центральній Америці стане більш реальною і більш наявною, а може навіть загрозливою для ЗСА. Очевидно, Р. Реґен й інші офіційні особи в Білому Домі затурбовані поголосками про перекупство і непошанування прав людини головним командуванням повстанців, але під час революційної боротьби і хаосу, яка панує в Нікараґуа і частинно в сусідніх країнах, не все можна придержуватись букви постанов і заряджень. Вони, однак, обіцяли перевести слідство в цій справі і виявити винних.

„Якщо йдеться про справи Центральної Америки і совєтської там загрози, американці повинні перестати сперечатися між собою, а радше подумати, які шляхи були б найбільш ефектовними, щоб цю небезпеку відвернути", — заявив президент Р. Реґен.

Після голосування в Палаті Репрезентантів над цією справою, Президент з дружиною Ненсі і його найближчими дорадниками й помічниками виїхав на 10-денний відпочинок до Каліфорнії.

Сенат затвердив закон про ревізію податку велетенською більшістю

Вашінгтон. — Сенат країни ухвалив закон про зміну податкової системи ЗСА велетенською двопартійною більшістю голосів — 97 голосів „за", три „проти" тут, у вівторок, 24-го червня, на превелике вдоволення президента Роналда Реґена, який поспішив із гратуляціями дле сенаторів за їхню будуючу поставу до цього преважливого податкового законодавства. Майже одноголосна ухвала Сенатом цього закону підготувала ґрунт для спільної конференції з Палатою Репрезентантів, де однак не було в свій час аж такої більшости за законодавством, але і в Палаті податковий закон був ухвалений, хоч і у дещо іншій версії, ніж сенатська. Різниці будуть тепер вирівняні поміж обома версіями, і новий податковий закон увійде в силу, після підписання його Президентом. Це найґрунтовніша переробка податкового законодавства в Америці від часу закінчення Другої світової війни.

Закон зачепить сливе кожного платника податку в ЗСА. Він передбачає зниження висоти податку для всіх податкових груп, від найвищої (групи для високих заробітків) до найнижчої, (що є для низьких і середніх платень); закон усуває теж велику кількість „віконець' (т.зв. „лупголс") чи „дверець", яким чимало платників податків користувалися, щоб платити менше податку або й нічого. У новому законодавстві є також багато інших провізій, розрахованих на те, щоб полегшити долю незаможних американців і працівників з середніми прибутками, бо усувається цим законом теж т.зв. „шелтерс" та інші податкові привілеї, що були доступні тільки для дуже заможних американців.

Палата Репрезентантів ухвалила свою версію податкового законодавства ще минулого грудня. Розхолодження між обома, як сказано, будуть виглажені спільною двопартійною комісією, складеною з членів обох палат Конгресу у відсотковому відношенні до числа членів з Республіканської і Демократичної партій в Конгресі.

Відбудеться важлива конференція УБТА

Ню Йорк. — Українське Бібліотечне Товариство Америки організує річну конференцію, яка відбудеться тут в Домі НТШ (63 Четверта авеню), в неділю, 29-го червня ц.р. Початок о год. 2-ій по полудні.

На конференції прочитають доповіді з ділянок книгознавства, бібліографії, індексування та недавніх змін у клясифікації Бібліотеки Конгресу супроти історії України. Доповіді читатимуть: Марта Тарнавська, Юрій Добчанський, Богдан Ясінський і Дмитро Штогрин.

Конференція УБТА відбудеться в рамках річної конференції Американської Бібліотечної Асоціяції, що матиме свої наради в Ню Йорку, від 26-го червня до 4-го липня цього року.

На „Союзівці" знову відбудеться вчительський семінар

Ню Йорк. — Шкільна Рада повідомляє, що й цього року, дякуючи Українському Народному Союзові, відбудеться двотижневий семінар (курс) для підвищення кваліфікацій вчителів для наших шкіл українознавства. Семінар відбудеться від 9-го до 23-го серпня 1986 року на загальнознаній відпочинковій оселі „Союзівці" — коштом УНСоюзу. Союз заплатить за повне утримання, харчі й мешкання, учасників цього семінару.

Цей семінар заплянований для підвищення кваліфікацій вчителів шкіл українознавства взагалі, а для молодших учителів зокрема. Директори шкіл повинні подбати про своїх кандидатів. Усі вони отримали обіжники, в яких були подані докладні інформації про згаданий семінар. Кожний кандидат може зголоситися в порозумінні з директором школи, прямо на адресу Шкільної Ради, подаючи такі дані: короткий життєпис, клясу чи предмет навчання, свою адресу та телефон.

Керівником цього семінару буде д-р Євген Федоренко. Зголошення слід надсилати на: Educational Council — UCCA, P.O.Box 391 Cooper Station, New York, N. Y. 10276-0391.

К. Вальдгайм мав телефонічну розмову з Дж. Бушом

Вашінгтон. — Стало відомо, що на початку квітня колишній генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм, який тоді ще був кандидатом на президента Австрії, телефонував віцепрезидентові ЗСА Джорджові Бушові, щоб переконати американський Уряд в тому, що обвинувачення, висунені проти нього, є безпідставними.

Про телефонічну розмову К. Вальдгайма і Дж. Буша репортери дізналися лише в кінці минулого тижня.

Відомо, що Світовий жидівський конгрес обвинувачує Вальдгайма в участи у воєнних злочинах — депортації грецьких жидів до концтаборів і переслідуванні югославських партизанів. Ні одне з цих обвинувачень поки що не доказано.

Коли репортери зв'язалися з пресовим секретарем Буша, Марліном Фіцвотером, той спочатку сказав їм, що нічого не знає про телефонічну розмову Вальдгайма. Але після наради з Бушом пресовий секретар підтвердив, що дійсно Вальдгайм телефонував першого тижня квітня. Це було приблизно через місяць після першого повідомлення Світового жидівського конгресу про участь Вальдгайма у воєнних злочинах. За словами М. Фіцвотера, Вальдгайм міг зателефонувати Бушові, бо вони були в добрих відносинах з того часу, як Буш в 1970-73 роках очолював делеґацію ЗСА в Об'єднаних Націях. Вальдгайм був генеральним секретарем ОН від 1972 до 1982 року. Однак з інших джерел стало відомо, що Буш і Вальдгайм ніколи не були в дружніх відносинах.

У Відні пресовий секретар Вальдгайма, Герольд Крістіян, сказав, що поняття не має про телефонічну розмову свого шефа з віцепрезидентом ЗСА. Заступник пресового секретаря Білого Дому Едвард Дереджан також сказав, що він нічого не знає про цю розмову.

Газета „Ню Йорк Таймс" повідомила, покликаючись на надійні джерела, що зразу ж після того, як Вальдгайм зателефонував Бушові, віцепрезидент повідомив про це членів Ради Крайової Безпеки. Яким чином про цей дзвінок стало відомо репортерам, газета не повідомляє.

Дж. Шулц відбув переговори з прем'єр-міністром Сінґапуру

Сінґапур. — Тут відбулися переговори між державним секретарем ЗСА Джорджем Шулцом, який робить поїздку по країнах Південно-Східньої Азії, і прем'єр-міністром Сінґапуру Лі Куан Ю.

Це не перша зустріч двох державних діячів. Але якщо на попередніх переговорах головними питаннями, які обговорювалися, була або в'єтнамська експансія, зокрема окупація Камбоджі, або доцільність продажі американської зброї Китаєві, то на цей раз головною темою були торговельні відносини між ЗСА і країнами, що входять в бльок АСЕАН. Сінґапурського прем'єр-міністра в першу чергу хвилювали протекціоністські тенденції в Конгресі ЗСА і можливе зменшення американського експорту.

Вперше за 20 років Сінґапур переживає економічний спад, який може бути збільшений, якщо З'єднані Стейти Америки обмежать ввезення дешевого текстилю з цієї країни.

Дж. Шулц виступив на пресовій конференції після закінчення переговорів. Він заявив, що поділяє стурбованість Лі Куан Ю і зробить все від нього залежне, щоб протекціоністські закони не були прийняті Конгресом.

Прем'єр-міністер Сінґапуру, висловлюючи загальну точку зору лідерів держав Південно-Східньої Азії заявив, що втрата цими країнами традиційних західніх ринків приведе до неминучого розширення совєтської присутности в цьому районі. Совєтський Союз, використовуючи В'єтнам як пляцдарм для проникнення в економіку цих країн, уже робить певні кроки в цьому напрямі.

Погодившись з побоюванням Лі Куан Ю, Джордж Шулц в той час зауважив, що загроза совєтської торговельної експансії все таки не є такою великою, бо експортні можливости СССР не в стані забезпечити потреби азійських країн.

Заторкуючи американсько-філіппінські відносини, Шулц сказав, що і далі на першому пляні залишаються економічні зв'язки. Він підтвердив намір Уряду З'єднаних Стейтів Америки передати в розпорядження Коразон Акіно 200 мільйонів долярів із суми, виділеної для Філіппін раніше.

Українка серед першунок на конкурсі „Міс Полонія"

Варшава. — Серед десятки першунок на конкурсі „Міс Полонія" минулого року, була молода талановита українська дівчина Дарія Пушкар. Із інтерв'ю, яке провела з нею Н. Кравчук на сторінках „Нашого Слова" з березня 1986 р. довідуємося, що Д. Пушкар закінчивши середню школу, тепер студіює музику і думає продовжати музичну кар'єру. Вона від шкільної лавки належить до Українського молодіжного камерного хору у Варшаві під диригентурою Ярослава Полянського і від дитячих років виступала на сцені. Брала вона участь у фестивалях російської музики та музики інших народів СССР, де співала, як підкреслює, виключно українські пісні, давала камерний сольовий виступ з нагоди виставки 1500-річчя Києва, співаючи 6 українських пісень, а також прийняли її до відомого ансамблю пісні і танку „Мазовше". Вона однак з уваги на студії не скористала з того запрошення як і відкинула пропозицію виступати з музичною групою естрадного співака Анджея Роєвіча.

Дарія Пушкар.

У своєму інтерв'ю для „Нашого Слова" молода красуня розповідає щиро про переживання в часі конкурсу на „Міс Полонію", підкреслює дружнє відношення серед кандидаток, але звертає увагу на іронічні коментарі відносно її відповідей в часі конкурсу, які подала польська преса. Польським журналістам із „Жиця Варшави" не сподобалося, що Д. Пушкар захоплюється староцерковною музикою. Вона, однак, вияснює, що це захоплення в неї справжнє і вона набула його під впливом диригента Я. Полянського та участі у виступах Українського молодіжного хору, в репертуарі якого саме українська церковна музика.

„ВОЛОШКИ" ВИСТУПЛЯТЬ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Український танцювальний ансамбль „Волошки" виступлять тут під час святкувань 100-ліття Статуї Свободи на фестивалі, який відбудеться в п'ятницю, 4-го липня ц.р., о год. 5-ій по полудні при Мейден і Фронт вулицях біля „Сіпорт".

Окрім того, „Волошки" також виступлять на острові Свободи в суботу, 16-го серпня ц.р. у концерті бенефіті.

Мистецький Гантер перед новим сезоном

Гантер (М.В.). — Якщо хтось збереться поїхати літом у Кетскільські гори і мине містечко Гантер, або з іншого боку — містечко Лексінгтон, то побачить на узбіччі однієї гори чудову дерев'яну церковцю у чистому гуцульському стилі і біля неї два будинки: так звану ґražду з двома залями і дім для священика. Церква і будинки здвигнені спільними зусиллями дружньої громади та щорічних гостей літом і зимою, бо тут не тільки гори на зразок Ґуцульщини, але й фахово уладжені лещатарські схили. Сама церква — це не тільки зразок архітектурного мистецтва, але і в середині — мистецькі скарби — образи Петра Холодного мол. та іконостас Михайла Черешньовського, обидвох великих мистців. Як тільки пишно заквітнуть квіти, запахнуть грибами гантерські ліси і спалахнуть вечорами святоіванські вогники, щороку зголошується до слова Мистецький Гантер. Найбільша колективна виставка образів відбувається в ґражді і цього року: в неділю, 6-го липня, після Богослужби. Цьогорічну виставку у ґражді відкриє проф д-р Ярослав Лешко. Свою участь у виставці заповіли вже видатні мистці, які — славити Господа — живі і будуть, мистецькі твори деяких мистців, уже померлих. Експонуватимуться твори Роми Бабюк-Рейні; Б. Божемського, М. Бутовича, Я. Вижницького, М. Гарасовської-Дячишин, Я. Гніздовського, І. Гомотюк-Зєлик, С. Ґеруляк, Б. Доманика, Едварда Козака, Яреми Козака, Юрія Козака, С. Лади, М. Мороза, Л. Морозової, М. Неділка, Б. Певного, Н. Погребінської, П. Холодного й інших мистців місцевих та позамісцевих.

У стадії підготови індивідуальні мистецькі виставки. Вже в неділю 29-го червня, о год. 3-ій по полудні, відкриває свою виставку у власній ґалерії Я. Вижницький; 4-го липня відкриття в мотелі „Ксеня" виставки Едварда Козака і його синів Яреми і Юрія; у власній ґалерії буде відкрита виставка Людмили Морозової. Хто любить мистецтво і прагне сполучити приємність оглядання скарбів мистецтва із дозвіллям у горах — той нехай відвідає Мистецький Гантер.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц висловив надію, що колишній президент Філіппін Фердінанд Маркос покине територію З'єднаних Стейтів Америки, але сказав, що покищо не знайшлося країни, яка хотіла б його прийняти. Відомо, що уряд Коразон Акіно не заперечує проти повернення Маркоса на Філіппіни, звідки він втік у лютому цього року, однак якщо він повернеться на батьківщину, його чекає там суд в обвинуваченні в різних злочинах. У літаку на шляху з Гонґ-Конґу в Сінґапур Шулца запитали про долю Маркоса. „Наскільки я знаю, — відповів Шулц, — він кілька разів висловлював бажання покинути ЗСА. Ми ніколи силою не тримаємо людей, які не хочуть жити в нас".

ЗАСТУПНИК ПРЕСОВОГО секретаря Білого Дому Едвард Дереджан назвав „пропаґандивним трюком" пропозицію президента Нікараґуа Данієля Ортеґи підписати запропонований контадорською групою мирний договір, якщо З'єднані Стейти Америки відмовляться підтримати „контрас". Е. Дереджан сказав, що заява Д. Ортеґи переслідує одну мету — не допустити прийняття Палатою Репрезентантів законопроєкту, який передбачає виділення 100 мільйонів долярів антисандіністам.

КАЛІФОРНІЙСЬКИЙ ЧЛЕН Палати Репрезентантів Едвард Р. Ройбал запропонував нову програму загального лікування. Ця програма, яка заступатиме Медікер і Медікейд називається "UShealth". Вона призначена для всіх осіб. Асекурація цієї системи лікування мала б покривати усі медичні видатки, включно з родженням дітей і встановленням шин на зуби. Цю програму могли б вживати усі горожани і не-горожани.

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ заявив що деякі працедавці ставляться з дискримінацією до осіб, котрі хворіють на АІДС. Причиною цього є те, що вони бояться, щоб інші робітники не захворіли на цю дуже небезпечну недугу.

У СВІТІ

БІЛЯ 400 СОВЄТСЬКИХ вояків і старшин прибули в неділю, 22-го червня, в Західній Берлін для участи в церемонії з приводу 45-ої річниці нападу гітлерівської Німеччини на Совєтський Союз. Делеґація, яку очолював командуючий групою совєтських військ в Німеччині генерал армії Пйотр Лушев, поклала вінок до пам'ятника що його збудував тут Совєтський Союз незабаром після закінчення Другої світової війни. Пам'ятник знаходиться в англійському секторі колишньої німецької столиці поряд з Берлінською стіною, яку комуністи побудували в 1961 році, щоб припинити втечу німців зі Східньої до Західньої Німеччини.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Ірляндії Пітер Беррі сказав у парляменті, що ірляндський амбасадор у Римі полетить в столицю Лівії Тріполі, щоб вручити протест лівійському урядові. Протест Ірляндії викликаний недавньою заявою полковника Муаммара Каддафі про те, що він думає відновити допомогу ірляндським терористам. Ірляндська революційна армії (ІРА) на початку 1970-их років діставала з Лівії зброю і гроші. Потім відносини ірляндських терористів і Лівії погіршилися і тепер М. Каддафі має намір знову помагати терористам ІРА.

ТУРЕЧЧИНА ЗАЙМАЄ одне з перших місць у світі щодо кількости автомобільних катастроф і кількости жертв на дорогах. Щороку автомобільні катастрофи наносять величезну шкоду країні і турецьким громадянам. За останні десять років в країні було зареєстровано майже 461,000 таких катастроф в результаті яких загинуло майже 50,000 осіб, а 325,000 були поранені.

АЛЬМАНАХ НА 1987 РІК

Уже почалася підготова Альманаха УНС на 1987 рік. Редакція прийматиме матеріяли в українській і англійській мовах до 21-го липня 1986 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На одного менше

Коли в неділю, 22-го червня ц.р., ми бачили як відправляють літаком „на родіну" совєтського шпигуна Віталія Ізмаїлова враз із родиною, можна було з полегшою відітхнути, що американські власті відкрили його підривну працю, завдяки співпраці американського військового старшини, і що на американському терені стало „на одного менше" із тих, що усіми підступними дорогами, а зокрема підкупством стараються здобути інформації про різні секретні дії у ЗСА.

Але В. Ізмаїлов, що тут був на службі військово-повітряного аташе, а на ділі був ще одним аґентом КҐБ, це тільки один із численних.

Немає ніякого сумніву, що на американському терені діє сильна мережа совєтських аґентів, з яких тільки доволі рідко вдається американській розвідчій службі когось зловити. В. Ізмаїлов належав до т.зв. „дипломатів" СССР і тому у його випадку не було мови про будь-який арешт, а тільки звичайно дипломатичне видалення „небажаної" особи. Це перший дипломат від 1983 року, якого приловлено тут „на гарячому вчинку". В 1983 році видалено аж п'ятьох членів совєтської амбасади за доказану їм шпигунську активність.

Крім, однак, членів амбасади, існують ще численні совєтські члени місій в Об'єднаних Націях, існують ще різні представники торговельних місій та інші, „припадкові" совєтські туристи або такі, що прокидаються розчаровані совєтським режимом і отримують у ЗСА азиль, щоб, відтак, по якомусь часі, повернутись до СССР, виконавши свою таємну місію. У вересні минулого року славним був випадок із Віталієм Юрченком, здається досі найвищим ранґою старшиною КҐБ, який перейшов на Захід, перебував на терені ЗСА та викликав велику радість в американських розвідчих колах, щоб за декілька місяців повернутися додому та тим скомпромітувати не лише американців, але і ряд інших членів західньої шпигунської сітки.

Випадок В. Юрченка-не єдиний і у цій великій шпигунській грі часом важко стороннім глядачам визнатися хто для кого і коли працює.

В останніх роках на терені ЗСА появився ще один рід меншої важливости осіб із СССР, перебування яких тут буває підозрілим. Це ті, які вмішалися у групу переселенців із СССР і про яких час від часу читаємо у малих вістках американської щоденної преси у зв'язку з подіями в дільниці Брайтон Біч та їм подібних.

Серед цілого моря цих більше та менше важливих осібняків, які виконують на Заході, а особливо в ЗСА підривну працю для совєтського уряду є напевно також чимала кількість таких і в нашій українській спільноті. Це люди, які увійшли в нашу громаду вже після Другої світової війни. Минулися ж бо безповоротно часи, коли серед українців „кожний кожного знав", ба щобільше знав його цілу родинну хроніку, звідкіля походять предки та що вони робили. Про це, що в нашій спільноті є осібняки, які працюють на користь совєтського режиму, постійно у нас говориться і саме цим зрадникам приписується не один випадок несподіваної смерти відомих українських постатей чи навіть постійний розлам у нашій громаді.

Розуміється, не можна порівнювати високих ранґами совєтських шпигунів до тих маловажних і підлих осібняків.

Одне, однак, певне, і одні і другі діють на користь того совєтського режиму, який хоче знищити і розкласти не лише мілітарну силу Заходу, але також його маральний стижінь. А коли мова про українську спільноту, то її знищення є ціллю, до якої систематично, але послідовно прямує режим комуно-московської імперії.

ВАНТАЖНЕ АВТО, ЯКЕ везло велику кількість динаміту для робіт у кам'яному кар'єрі, вибухнуло, коли воно проїздило через Тіббін — промислове передмістя єгипетської столиці. В результаті вибуху цілковито знищені два будинки і десять пошкоджені. Поліція назвала інцидент „трагічною випадковістю", але християнська радіостанція Бейруту „Голос Ливану" повідомила про ананонімний телефонічний дзвінок. Невідомий, який говорив від імени групи Ісламський джігад, взяв на себе відповідальність за вибух. За останній місяць це вже третій вибух у Каїрі.

М. Платковський

Чорнобиль — актуальна тема в Европі

Катастрофа в Чорнобилі і її наслідки все ще не сходять зі сторінок німецької, французької, італійської та іншої преси. Мало того: влаштовуються спеціяльні збори, на яких виступають спеціялісти, які всебічно висвітлюють здогадні причини катастрофи і її наслідки в сучасному і, можливо, ще довго в майбутньому.

При цьому треба підкреслити одну характерну обставину: европейське суспільство мало цікавиться тим, що тепер переживає населення Києва і взагалі України чи інших територій, що входять у склад СССР. Його цікавить найбільше, якщо не виключно, те, як є, чи ще можуть бути загрожені ті чи інші території західньоевропейських країн. Правда, часописи подають відомості і вміщують фото з демонстрацій, що їх влаштовують українці, протестуючи проти нового ґеноциду, за який відповідає Москва, в Україні. Але робиться це без висловів особливого співчуття для України і її населення. Більш цікавими є для преси справи, які торкаються самих европейських держав і їх населення.

Недавно велике занепокоєння сталося в північній Італії: з уваги на кількаденні дощі там стверджено знову збільшення редіоактивности, наслідком чого заборонено вживати молоко, зеленину і заряджено вбити біля 60-ти тисяч кріликів. Ясно, що населення було цими мірами дуже незадоволене. Постійно пишеться в пресі про різні запобігавчі міри в Польщі. В Західній Німеччині немає потреби забороняти споживання якихось споживчих артикулів, але про це постійно пишуть газети, підкреслюючи, що, мовляв, Німеччина уникнула поганих наслідків катастрофи в Чорнобилі, а значить має, так би мовити, виняткове щастя...

Катастрофа в Україні має також один дуже знаменний ефект: прокомуністичні елементи в західньоевропейських державах, а навіть і соціялісти, як наприклад в Західній Німеччині, вимагають припинення дальшої розбудови нуклеарних реакторів для мирних цілей, а також і ліквідації тих, що вже існують. З цього виходить, що Москва може мати не абияку користь з того, що сталося в Чорнобилі: вона буде далі будувати нуклеарні реактори, що їх можна буде вживати також на воєнні цілі, а Захід позбавить себе добровільно цього джерела енергії. Це викликало навіть реакцію у прем'єр-міністра Баварії Штрауса, який висловив припущення, що Москва могла навмисно спричинити „аварію" в Чорнобилі.

Також цікаво відмітити, що ліві елементи в Европі використовують катастрофу в Чорнобилі для посилення антиамериканської пропаґанди. Вони твердять, що американські збросння примушують Москву розбудовувати свою нуклеарну потугу. А значить — не Москва своїми збросннями і аґресивною політикою створює небезпеку третьої світової війни. Ні — у всьому винна, мовляв, Америка, яка хоче забезпечити себе, а також і Західню Европу від можливої совєтської аґресії. Правда, таку пропаґанду не провадять ані праві, бюрґерські партії, ані урядові кола. Але це може змінитися, якщо наслідком виборів до влади прийдуть „ліві", що може статися в Західній Німеччині і в Англії, на що існують певні познаки.

Можна думати, що до розгнузданої пропаґанди лівих елементів спричинилися своєю поставою праві партії і уряди держав НАТО, включно з Америкою, які не виявили „твердої" реакції на катастрофу в Чорнобилі: не було ані виразного осудження поступовання Кремля, ані виразних вимог до Москви припинити нефахове і безконтрольне розбудовування нуклеарних реакторів. Захід ще й тепер покладає надії на „миролюбність" Ґорбачова і боїться „дратувати" Москву. А підтримка поневолених і загрожених каригідною політикою Кремля неросійських народів Совєтського Союзу не входить у політичні плянування Заходу.

Для нас, українців, маємо ще і ще раз вимовну лекцію: можемо покладатися тільки на власні сили, бо егоїстичний Захід дбає тільки про свої справжні або уявні інтереси. Мусимо пригадати 20-ті роки й ще раз усвідомити собі помилки тодішньої ґенерації українців: якби маси українського народу і ліві українські угруповання, як боротьбісти, укапісти тощо, та й деякі наші, здавалось би, патріотичні елементи, підтримали всі одностайно Головного Отамана Симона Петлюру й боротьбу під прапорами Української Народної Республіки, то Україна не дісталася б під панування жахливого російсько-комуністичного режиму. І чи це не накладає обов'язку на сучасне покоління українців у діяспорі припинити маловажні розходження й виступати об'єднаним фронтом супроти зовнішніх ворогів і супроти байдужости до наших справ ще багатьох прошарків суспільства в західньому світі.

Ольга Кузьмович

ЩО ЧИТАЄМО В ЛИСТАХ І ПОМІЖ ЇХ РЯДКАМИ

Щораз більше листів приходить з Польщі та України, зокрема західньої, писаних вже після хвилі радіяції, що захопила широкі простори України і сусідньої Польщі та Білорусі.

Цікаве у тих листах, що з Польщі пишуть відкрито та безпосередньо про заходи протидії та про безпосередні наслідки радіяції, які можна було відчути на тому терені.

Зате листи з України дуже осторожні, а то й стараються легковажити цілу катастрофу в Чорнобилі, бо так напевно вимагають „власті".

В одному з листів з Польщі, присланому в травні, читаємо, що там дізналися про вибух реактора щойно 30-го квітня і хоча в офіційній вістці запевняли населення Польщі, що „немає ніякої небезпеки", вже 1-го травня військо почало забирати із лябораторій приладдя до помірів занечищення повітря радіяцією. Тоді теж почали щепити дітей від немовлят до 16-го року життя і виділювати їм до пиття йод. Деякі люди діставали висипки на ногах із сверблячкою і опухами. В Бронінові біля Бєльополя згинуло на пасовиську кілька корів. Люди, які їли сирі листки кваску, мали попарені уста і в лікарні їм пояснили, що листки були занечищені радіяцією, одначе як лікувати попарені уста — не знали.

Вигинуло багато бджіл. Хоча, як пишуть, саме в Польщі цвітуть овочеві дерева, бжіл там тепер майже не видно, а якщо покажуться то такі ослаблені, що малий подув вітру валить їх до землі. Висохли також квіти, що стояли при відчинених вікнах. В Бєльску Бялим людям пухли ноги, пекли очі і боліли голови.

Пишуть про те, що повітря було несамовито гаряче, аж пекло у горлі у тих днях, коли вітер йшов зі сходу. Щойно після того, як впав перший дощ люди вірили, що він сполоскав радіяцію і що немає вже чого боятися. Населення, як пишуть в листах, стояло у ці травневі дні під тиском різних поголосок, і то різних розпоряджень уряду, які часто собі перечили. Наприклад, хтось поінформував, що радіяція з нуклеарного вибуху перестає діяти після десятьох днів, інші знову лікарі вияснили, що її наслідки можна буде відчути ще і після п'ятьох років. Пишуть, що заборонено було дітям пити молоко і дораджували усім не їсти ніякої свіжої городини. Також пишуть, що на селах не випускали корів на пашу, але ніхто не знав як довго треба їх тримати в замкненні. Також були противорічні доручення щодо дітей та як довго не дозволяти їм гратися серед природи чи в піску.

Такі наслідки радіяції відчули в Польщі, яка віддалена від катастрофи на сотки миль. **Тому доволі дивно читати листи писані в тому самому часі із Західньої України, в яких деякі люди запевняють, що ми тут в** Америці поважніше ставимося до ширини нещастя як треба, що вони не мають ніяких об'явів наслідків радіяції і підкреслюють у всіх майже листах, що здорові.

Але поміж рядками цих нечисленних листів, які доходять із СССР можна вичитати, що не все є так ідеально як запевнюють ті, що їх пишуть. І поміж рядками а то і у натяках вичитуємо, що діти були „простуджені" та довгий час не могли виходити до парку і взагалі надвір, що всі в родині чомусь кашляли, що на якомусь святі давали лише штучні квіти.

Інший лист, в якому також є певні натяки на „аварію" прийшов пошкоджений, невідомо чи на пошті в ЗСА чи може там, де його висилали?

Наші земляки пишуть до своїх рідних у вільному світі, але назагал листів цих **ще доволі мало** і як бачимо **на прикладах** не завжди **можемо у них знайти** те, що **шукаємо. Одне** певне, вони **добре здають** собі справу з **того, що всі, які** мають родини за Залізною заслоною, турбуються їхньою долею і може більше свідомі далекойдучих наслідків катастрофи у Чорнобилі, як ті, що безпосередньо виставлені на її наслідки. А втім, коли населення не є свідоме того, що їх зустріло та не все бачить безпосередні прояви недуги, то й не може уявити собі сили цієї таємної нуклеарної сили, яка несподівано розлилася по широких просторах України та її сусідів.

УРЯД МАРҐАРЕТ ТАЧЕР оголосив, що незабаром відбудеться зустріч члена британського кабінету міністрів Лінди Чалкер з Олівером Тамбо, який очолює негритянську терористичну організацію Африканський крайовий конгрес (АКК). Досі М. Тачер категорично заперечувала можливість зустрічі члена її кабінету з керівниками Африканського крайового конгресу до того часу, поки ті не відмовляться від використання сили в досягненні своєї мети — ліквідації управління білих в Південно-Африканській Республіці. Політичні обсерватори розглядають рішення уряду Тачер влаштувати зустріч одного з міністрів з вождем АКК як поличник урядові Південно-Африканської Республіки.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Яр Климовський

Під враженням Фестивалю

У цих нотатках хотілося б передати враження з Українського Фестивалю, що відбувся в суботу, 14-го червня ц.р., в Ґарден Стейт Артс Центрі, Н.Дж.

Фестивалів, щоправда, у нас чимало, та не всі проходять з належним мистецьким успіхом. Українські фестивалі, що рік-річно відбуваються в названому Центрі вже дванадцять літ, це саме ті, на які звернули увагу навіть найвищі американські достойники на чолі з президентом Реґеном, який свій привітальний лист-звернення до Фестивального комітету закінчив українськими словами „Щасти Вам, Боже!".

Текст цього листа в цілості, що його включено в естетично оформлену 54-сторінкову програму-книжечку, було приємно прочитати. Приємно було теж прочитати коротеньке привітання голови Фестивального комітету Северина Палидовича, сина моїх театральних друзів.

Заки дещо скажемо про мистецьку частину, звернемо увагу на т.зв. бизнесову ділянку, невідлучну від такого роду імпрез.

По обширних площах, що їх оточує величезний парк, порушується людське муравлище. Українці прибули тут автобусами та приватними автами не лиш із сусідніх стейтів — Пенсильванії і Ню Йорку, але і з дуже далеких сторін. Тут стрінете знайомих, приятелів і колишніх красунь, що їх ви не бачили роками, тож не дивуєтесь, як на їхніх колись виплеканих обличчях бачите зморшки, на які безрадна і наймодерніша косметика. Ствердження невеселого факту компенсують компліменти, що ними радіють колишні красуні — сьогодні жінки-сеньйорки, раді зустріти тут знайомих ровесниць, щоб пригадати, як було колись, і почванитися правнуками.

Заходите до павільйонів-близнюків, у яких розташувалися образотворче і прикладне мистецтво. Обоє бідолашні дусяться і ви дуситесь, ледь віддихаєте із-за відсутности охолодження, та не ремствуєте, бо тут ви не тільки віч-на-віч із мистецтвом, але й живими мистцями. Серед них ви раптом находитесь у дружніх обіймах із чудодійним кольористом Михайлом Морозом, якого свого часу, ще коли він парубочив, ви стрічали в Космачі (звідкіль його кіновари), а згодом у Львові, а ще пізніше ви були його сусідом у древній Ратісбоні. Перекинувшись словом про найновіше та, чи бува, не держить у тайні знов якойсь трофей, а втім не так то давно ви слухали його „Вірую" в Гантері, а після Богослужби в „Гражді" ви заходились зо сміху, захоплюючись його неперевершеним монологом хитрого малороса. Ідете далі і не можете не підійти до станка з вартісними книжками, що їх розклала симпатична Оксана Радиш, дружина нашого колеги св.п. мистця-сценографа Мирослава Радиша. Ще не встигли заплатити за куплені книжки, як перед вашими очима з'явилась привітно всміхнена Дарія Кузик з Трентону з оберемком брошур, як відповідь на „Nazi Hunting". Це великої ціни видання слід поширити в цілій діяспорі.

Видно, мистецтво, культура мають якусь притягальну силу, бо, не зважаючи на „лазню-парню", людей тут тьма-тьменна. Виходячи на свіже повітря, до павільйону з цілим товариством входить ред. Зенон Снилик. Стиснувши руку, сказав тільки „а не забудьте про Альманах" і на його привітному усміховіскінчилась наша конверзація.

Наситившись духовою поживою, відчуваєте, що придалося б загасити спрагу і дещо перекусити. Щоправда пиво можна дістати, але... поза Центром, та навряд чи когось кортіло іти чи їхати до „бари" щоб ще більше відчувати спрагу.

Стоси вареників і голубців приготовлено для сотень, а то й тисяч людей (на фестиваль прибуло 12,000). Споживаєте „яствія" стоячи: брак столів і лавок тут таки дошкульно відчувається. Я, щоправда, попав на смачні вареники, але мої приятелі нарікали і на вареники, і на голубці, а повинні бути смачні, бо ціни „нічого собі". Та годі вже про харч, ідемо на духовий корм, на фестивальний концерт.

Входимо до велетенської залі. Коли заповнилась, мікрофоном подають: понад п'ять тисяч глядачів-слухачів.

Вітають нас комішенер доріг Ню Джерзі Джуліян Робінсон, згаданий уже голова Фестивального комітету С. Палидович, голова Відділу УККА стейту Ню Джерзі Володимир Янів та сенатор стейту Джозеф Бабба. Після хвилинної мовчанки з приводу катастрофи в Чорнобилі і прослухання американського гимну, почалася мистецька програма, що нею керував Ед Іванко.

Першим виступив танцювальний ансамбль „Чайка" з Йонкерсу під керівництвом Ореста Русинка. Танок „Вітаємо" під хореографічним і виконавським поглядами був на мистецькому рівні. Не завадило б, щоб рушники мали білу підшивку, бо друк, імітація вишивки разючо перебиває.

З черги виступила Леся Волянська, як співачка-солістка з двома пісеньками: „Якщо любиш — кохай" і „Летів пташок" при акомпаньяменті оркестри-квартету „Веселка" з Монтреалю. Її виступ припав до вподоби, головним чином молоді. Ще двічі в першій частині програми виступила „Чайка" з гуцульським і буковинським танками.

Ориґінальний костюм або наближений до нього чи стилізований дуже важливий для розрізнення танків, натомість відмінність кроків, жестів, сценічного руху і самого укладу, що має створити відповідну атмосферу,—найважливіший фактор. До цього, щоправда, шлях нелегкий. До нього доходиться довгим студіями, які включають не лише саму техніку, але й докладне вивчення всіх особливостей, специфічних рис побуту, звичаїв певного району, певної територіяльної одиниці. Залишаючи на боці нюанси етнопсихологічного порядку, „Чайка" все таки наближається до професійного рівня, викликає враження, як виконанням, так самим виглядом — усі молоді, вродливі — та відчувається, що в них є непереможне стремління сягнути мистецьких вершин.

Два танки „Чайки" переплів своїм виступом Ед Іванко. Виконав дві пісні у фортепіяновому супроводі Сандри Латтерс. (Шкода, що не названо пісень в українському звучанні). Фразування й інтерпретація — на високому мистецькому рівні. Його приємного тембру голос звучав на міру непересічного оперного співака. Слухаючи його, мусите признати, що виступає мистець з досвідом і з ве-

(Закінчення на стор. 4)

Ярослав Петрович

УКРАЇНСЬКА „САМОУПРАВНА ГРОМАДА" В ТОРОНТО

III.

Святодимитріївське Поселення видає теж свій добрий і дуже цікаво оформлюваний бюлетень, який редагує мгр Ю. М. Терлецький. І якраз саме на основі звітувань, у постійних річниках цього бюлетеню, можна мати і найкращий перегляд із того, чим живе Святодимитріївське Поселення, очевидно в розумінні „культурної і творчої продуктивности".

А надбання у цьому відношенні, то насправді подиву гідні. Але тепер і назакінчення то, чи не про найвагоміше, — Дім-хмаросяг, який можна розглядати, як справжнє і без перебільшування за окреме із майже 400 мешканцями мале містечко... Для найпростішого обліку: 258 мешкальних чи пак окремих житлових приміщень різнорідної поємности, — від „бечеслор", або по-українському „парубоцьких", аж до середніх і більш містимих.

Цей Дім — це 16-поверховий хмаросяг, рідкозустрічної архітектурної побудови за всім з найновішими модерними потребами і вимогами для старших віком людей — наших сеньйорів — із найосновнішими устаткуваннями — холодильниками, кухнями і т.п.

У кожному житловому приміщенні вигідна лазничка і окремий доволі поємистий балькон, де можна поставити столик і літні крісла, а балькон побудований так, що він не „звисає", а є частиною внутрішнього житлового приміщення із піддашшям на ньому.

За найбільше вагомий плян Святодимитріївського Поселення, що і буде його завершенням, це побудова нового Піклувального Дому із 150 ліжками.

У підсумках найціннішим з усього, що після багатьох років ви почуєтеся у Святодимитріївському Поселенні, як на справжньому „Клаптикові України"... Тут лунає поскрізь та звідусіль українська мова, дослівне віддзеркалення нашої великої батьківщини. Від м'якозвучної із Полтавщини, дещо відмінної у звучанні галицької, аж до лемківського діялекту — „Жисми були у нашій церковці"... А в Дні Нашої Державности 22-го січня, коли підіймали на щоглу наш національний прапор, були заступлені достеменно всі три покоління: найстарший віком колишній поручник УСС Антін Грицина, колишній старшина і теперішній управитель мгр Т. Волошин і вже із третього покоління — молоді і стрункостанні пластуни з тутешньої Католицької Школи...

Дім для старших віком, вивінувальний усім, аж до „повніської самовистачальности". Має свою Кредитову **кооперативу для полагодження усіх фінансових справ**, велику харчову крамницю, медичну клініку з постійною лікарською опікою, не згадуючи вже про такі культурні ціннощі, як власну бібліотеку із поверх 1,500 книжок і сотнями призбираних журналів.

У додатку до вищезгаданого, в домі є розмашної поємности розвагова заля, що в ній відбуваються усі **імпрези, починаючи від наших національних торжеств, концертів, доповідей тощо. А завдяки діяльности Клюбу** Сеньйорів „Говерля" і добірному хорові „Черемшина", який є майже основою усіх замітніших імпрез — відбулося їх разом у минулому році 40!

Слід теж відмітити, що мешканці дому можуть користуватися всіми духово-розваговими умовинами, та брати участь у майстернях ручних робіт, кераміки, різьби, **музики, малярства, художнього слова тощо**.

Рушійною силою, що інспірує всю тутешню діяльність є горстка непоправних ідеалістів, що вірять... навіть проти надії. Голова „Говерлі" Б. Мельник, а далі члени — Н. Яблонська, Я. Лозинська, І. Козак, С. Любинська, О. Мак, Д. Кулеба, М. Олеандер, Г. Кохановська та інші, а з **чоловіків, слід згадати „всюдисущого і майстра усіх церемоній"** мгра Василя Бойка, Ю. Іванчука, В. Кушмелина і ще декількох, але вони тут „у цілковитій меншості", підпорядкованій пресимпатичному „матріярхатові" тутешніх пань...

Втримати належну контролю над усією вельмиактивною діяльністю у цій нашій і своєрідній „майже самоуправній новій громаді" — не так воно легко. Трапилося удачно, бо на пості управителя Святодимитріївського Дому є із справжнім адміністративним умінням мгр Теодосій Волошин із його „правою рукою" — Марією Цюпкою. Їх обидвох вам доведеться зустрічати не тільки у точно означених „урядових годинах", але здебільшого раніше, або і далеко пізніше. Бо ж, як каже Т. Волошин: — Тутешні мешканці — всі українці і близькі мені, наші люди. І тому я намагаюся бути для них не „керівним урядовцем", а таким, що до нього вони приходять із довір'ям, що він допоможе їм розв'язати кожну проблему. Що він їх зрозуміє і допоможе.

(Закінчення на стор. 3)

ЗАЯВА
КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА

Українська Громадо!

Ми, колишні вояки УПА, що боролись під революційними прапорами ОУН—УПА—УГВР проти імперіялізму більшовицької Росії, гітлерівської Німеччини та їхніх сателітів, рішуче відкидаємо фальшиві оскарження Москви в фашизмі і антисемітизмі проти українського підпілля в цілому та проти поодиноких його провідників в Україні і в країнах вільного світу.

Українську громаду та всіх людей доброї волі закликаємо до спільної, солідарної і твердої постави в обличчі ворожого наступу.

Найкращий шлях опрокинути ворожі наклепи — це сказати правду про наші визвольні змагання і наші жертви. Вже більше десятка років „Літопис УПА" несе правду в світ про нашу боротьбу.

Станьмо разом і даймо добру відсіч ворогові. Боронімо добре ім'я українського народу — працюймо для його визволення. Ми по стороні правди і віримо, що правда переможе.

Травень 1986 р.

Об'єднання Колишніх Вояків УПА США і Канади

Товариства Колишніх Вояків УПА ім. ген. хор. Тараса Чупринки в США і Канаді

Ширші сходини Центрального Комітету „Рогатинщина"

Минулий 2-ий з'їзд земляків рогатинської землі, що відбувся 13-го і 14-го жовтня 1984 року, вибрав Центральний Комітет і поклав на нього обов'язок зайнятися збиранням матеріялів та грошей для видання альманаху, в якому були б поміщені статті про історію Рогатина та його повіту від найдавніших часів дотепер. У цій справі Комітет відбув кілька засідань, на яких звітовано про працю і пляни на майбутнє для здійснення наміченої цілі. Для ознайомлення ширшого кола наших земляків, Комітет скликав ширші сходини, на які запросив і не членів комітету, щоб поінформувати їх про нашу працю та вислухати суґестії для напряму праці комітету.

Ширші сходини відбулися в Ню Йорку 19-го квітня ц. р. На сходинах зреферовано нашу фінансову базу; кількість готівки нанині є вистачальної для того, щоб почати працю редакційної колеґії. На сьогоднішний день маємо багато матеріялів для поміщення в запляннованому альманаху, але замало є праць історичного характеру, не маємо матеріялів про політичне життя, діяльність спортових товариств, ставропіґійське братство, про провідних діячів міста та повіту, правне забезпечення населення під час різних періодів часу, просвітянський рух та про життя багатьох сіл повіту. Бракує нам теж охочих наших науковців співпрацювати з нашим комітетом. Досі ніхто з них навіть не зацікавився існуванням Центрального Комітету та його завданням. А відомо, що тут, на вільних землях, живе багато з них, і вони можуть своїм знанням допомогти довести намічену працю до успішного кінця.

На сходинах продискутовано справу передачі вже готових матеріялів, про їх кількість та вартість, і постановлено переслати копії їх членом редакційної колеґії для опрацювання. На координатора праці колеґії запропоновано діючого містоголову нашого комітету д-ра Олега Кудрика, а для збільшення числа колеґії додано охочого присутнього Стефана Скробача. Він повідомив офіційно, що в місці його посилення зорганізовано місцевий комітет земляків рогатинщини для збирання матеріялів та грошових датків на ціль видання.

Тому що чисельний стан Центрального Комітету зменшився в наслідок недуги його членів, мґра Яр. Щербанова та Зенона Мешталіра, на їх місце кооптовано Лесю Салик на касира та Софію Бісик як члена комітету. Рівнож доручено організаційні справи комітету інж. Мирославові Шміґлеві.

Згідно з наміченим пляном на засіданні комітету 26-го січня ц. р., сьогодні назначено день третього з'їзду земляків рогатинської землі на 20-го і 21-го вересня на оселі Братського Союзу в Ґлен Спей. Досі вже замовлено приміщення на тій оселі для праці нашого з'їзду. Про дальші подробиці буде вчасно подано в пресі.

Сходинами проводив голова комітету Роман Крупка, а протокол вів секретар комітету Володимир Мелько.

Вже відтепер нехай кожна особа, заінтересована третім нашим з'їздом, зарезервує собі дати 20-го і 21-го вересня для товариської зустрічі.

Володимир Мелько

НОРВЕЗЬКІ ГАЗЕТИ повідомили, що Арне Трегольт, який відбуває 20-річне тюремне ув'язнення за шпигунство на користь Совєтського Союзу і Іраку, намагався втекти, але в останню хвилину його видав один із спільників. Поліція заарештувала брата А. Трегольта і ще двох осіб, які брали участь у змові з метою звільнення шпигуна. В помешканні одного з заарештованих знайшли фальшивий англійський пашпорт і велику суму грошей. Трегольт мав намір купити авто і дістатися до Еспанії, де на нього мала чекати яхта. Звідти він плянував переїхати в Сенеґал або Ґамбію. До арешту в січні 1984 року Арне Трегольт займав посаду начальника пресового відділу міністерства закордонних справ Норвеґії.

Українська...

(Закінчення зі стор. 2)

Святодимитріївське поселення: церква ім. св. Димитрія, українська католицька школа ім. св. Димитрія та 16-поверховий дім для старших віком громадян.

— А якже ж ви наспіваєте з усіми цими справами? Із пресових звітувань виявляється, що ви, крім вашої керівної тут праці, приділюєте теж і чимало часу й на іншу провідну громадську працю?

У відповідь на це легка посмішка:

— Намагаємося робити, що в нашій силі. Бо хтось же мусить виконувати наші громадські навантаження.

Розходимося. А в твердому потискові руки, так і відчувається, що це людина, яка певна себе. І що говорить правду...

О. Скоцень у Лос Анджелесі

Заповіджений приїзд незвичайного гостя, відомого, мабуть, в цілій українській **діяспорі із-за своєї незвичайної кар'єри футболіста**, а зокрема серед його приятелів, друзів, знайомих та колишніх і теперішніх болільників українського футболу, почуття радости і нетерпеливого очікування.

Після прочитання його унікальних в нашій мемуаристичній літературі споминів „З футболом у світ", які появилися грубим томом (1638 сторінок) в незвичайно чепурній і ефективній твердій окладинці, зродилися в багатьох з нас різні рефлексії на тему українського спорту і українських спортовців.

Від десятків років нашого перебування на поселеннях, особливо в ЗСА і Канаді, ми часто зустрічаємо на спортивних сторінках англомовних щоденників і журналів імена відомих і висококваліфікованих спортовців українського роду, з яких одні вже стали, а інші скоро стануть майже леґендарними постатями в спортивному американському чи канадському світі, а імена їх забронзовані для майбутніх поколінь в т. зв. пантеонах слави — „голл оф фейм".

Ми якось не вміємо капіталізувати їхніх спортивних осягів і особистої слави на прославу доброго українського імени. В той же час в Україні блискучі рекордні осяги українських спортсменів підтасовує „старший брат" під „рашен" а в кращому випадку „совєтс", хоч в уяві більшості наших співгромадян обидва окреслення є ідентичні. На це є тільки одна рада на відрусифікування українського спорту, українських спортсменів та їхніх осягів поза кордонами СССР, а це — писати, писати, писати аж до знудження! До кого писати, запитаєте . До усіх газет, видань і публікацій, редактори, яких свідомо чи несвідомо дискримінують наш спорт, наших спортсменів та їхні вислідки, зараховуючи їх до „рашен". Розяснювальна акція мусить вестися безперебійно, вміло і в культурній формі . Знову ж добре ім'я високої кляси спортовців українського роду на поселенннях слід, в першу чергу, серед нас самих, українців, належно популяризувати. З ними треба втримувати громадсько-організаційні зв'язки, з ними треба нав'язувати особисті контакти знайомства і дружби, їм треба дати в тонкий, культурний спосіб відчути наші симпатії до них і поволі втягати їх в рясла заінтересувань такими українськими виявами, які підходили б їхньому психічному, культурному, розривковому чи іншому уподобанні. Але покищо це рефлексії у зв'язку з приїздом до нас леґендарного Лєня Скоценя.

Я залишаю розпрацювання тих думок у практичну систему потрібної дії тим, які є більш компетентні для цього діла і повертаюся до приїзду до нас Лєня Скоценя.

20-го травня в приміщенні української православної церкви св. Володимира громадкість та любителі українського футбольного спорту зібралися на чолі з о. Я. Тростянецьким і парохом православної громади о. А. Ситником, які проживають в Лос Анджелес, щоби привітати нашого колишнього аса різних українських і неукраїнських футбольних команд. Його футбольна кар'єра, яка почалася в родинному Львові в кольорах С. Т. „Україна" і провела його зі Львова через команди Москви, Києва, Словаччини, Австрії, Німеччини, Бельгії, Франції і довела до Канади, де він остаточно свою кар'єру закінчив, припечатавши її гідною книгою своїх споминів „З футболом у світі".

У спавді прекрасній, дружніми спогадами сповненій атмосфері — один по другім з колишніх футбольних болільників докидав епізоди зі свого знайомства з Лєнком. І так, отець Ситник великою приємністю згадував свої юнацькі часи, коли то Лєник давав йому лекції гри у футбол. Показалося також, що Богдан Стус, голова нашого Українського Культурного Центру в Лос Анджелесі був неабияким заавансованим технічно футболістом. Він же в імені нашого центру щиросердечно вітав нашого гостя. А далі ми дізналися, що маестро Володимир Божик, хоч все погружений в музичних студіях, завжди знаходив час, що побувати на футбольних змаганнях. Ніхто не знав би, що Іван Мельник в уніформі військовика, вдало „прошварцував" Лєнка з цілою родиною останнім поїздом вже майже з-під носа большевикам. Небагато з нас могло догадатися, що Остап Ґрац був активним гравцем у футбольній команді Старого Самбора, яка вславилась надзвичайним воротарем, який міг тільки „на босака" вдало вибивати м'яча. Не міг витримати й інж. Володимир Каштанюк, щоб не згадати, як то вони з Лєнком, будучи дітваками, починали футбольну кар'єру ганяючись за м'ячиком, зробленим із всякого роду драного шмаття, включно із рваних штанят непосидющих хлопчаків.

Відповідаючи на різні запити, Лєнко Скоцень розказав про історію писання своїх споминів, про прихильні відгуки на його книгу з усіх - усюдів, переплітаючи своє слово різними епізодами з минулого.

Товариський жест отця пароха Анатоля Ситника, який уфундував вино і напитки для вечірки з Лєньом Скоценем, присутні гідно оцінили , склавши щедрі пожертви на фонд видання англійською мовою споминів „З футболом у світ". Під оваційні оплески присутні вставанням місць дякували і прощали дорогого гостя, бажаючи йому кожний особисто дальших успіхів в задуманому проєкті видання англійської версії його книги.

Програмою проводила Оля Муць, а смачну вечерю приготовила Леся Мельник з допомогою Стефи Порайко.

Оля Муць

Успішні...

(Закінчення зі стор. 1)

ніх справ. Учасники мали нагоду відбути дводенну підготовку перед відвідинами парляментаристів. Підхід у листах до тієї справи був серйозний, щоб відповідно представити українсько-канадську громаду. Праця студентів, мала успіх 27-го травня ц.р. в Парляменті завдяки виступові члена Парляменту Дж. Нунзіяти (Йорк Саут-Вестон). Парляментарист Дж. Нунзіята, член Ліберальної партії, звернув увагу всіх парляментаристів на приїзд українсько-канадських студентів із цілої Канади, заявляючи, що вони повинні зустрітися із згаданими студентами, членами СУСК-у, та вислухати їхні інформації.

Із тією підтримкою та завдяки заходам поодиноких членів СУСК-у вдалося зробити домовлення зустрічі з-понад 110-ма парляментаристами. Також пощастило членам СУСК-у представити своє становище прем'єрові Браєнові Малруні, провідникові опозиції Ліберальної партії Дж. Тирнерові й провідникові НДП Е. Бродбентові. Жаден із них не дав у минулому своєї згоди, щоб зустрітись із членами СУСК-у.

Під час відвідин залишили студенти кожному парляментаристові папку з відповідними інформаціями й касетою фільму „Жнива Розпачу". Касети згаданого фільму — це пожертва Українського Комітету в справі Голоду. Кожного парляментариста попрошено оглянути згаданий вище фільм і опісля передати його відповідній бібліотеці своєї округи.

Кошт цілого проєкту становив понад 12.000 долярів. Щедра підтримка Комісії Захисту Громадянських Прав, що пожертвувала 10. 000 дол. уможливила здійснення цього проєкту. Такий проєкт відвідин парляментаристів — це добрий приклад потенціялу й здібностей українсько-канадських студентів і рівночасно це доказ, що студенти можуть мати великі успіхи, якщо втішаються підтримкою громади.

У ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ЛЕВА РОМАНА ШЕХОВИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

дня 5-го липня 1986 року

в Римі;
в Сан Дієґо
і в Гемтреку, Миш. в церкві Непорочного Зачаття, о год. 8:30 ранку.

Про молитви у цей день за Душу Покійного просить дружина — МАРТА з родиною

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність 3-го квітня 1986 р. наш Найдорожчий і Незабутній МУЖ І БАТЬКО, СИН І БРАТ

б. п.

Михайло Яблонський

Цією дорогою складаємо сердечну подяку всім Рідним, Приятелям і Знайомим, що поспішили до нас з розрадою в часі нашого горя і смутку за Покійним, що так несподівано і в повноті свого творчого життя залишив нас.

Щиро дякуємо Всеч. о. Юрієві Бінковському, пароховi церкви св. Духа в Брукліні, за відправлення Панахиди та похоронних Богослужень і відпровадження тіла на місце спочинку на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі. Рівнож щиро дякуємо о. Лаврентієві Лавринюкові з церкви св. Юра в Ню Йорку за відправлення Панахиди. Зокрема щиро дякуємо маестрові Ле[illegible]і Рейнаровичеві і пані Теклі Шайді та членам хору „Думк[illegible] спів у похоронних відправ.

Щиро [illegible]о за прощальні слова в похоронному заведенні в Бр[illegible] — маестрові Левові Рейнаровичеві, інж. Борисові Кекішеві від хору „Думка", ред. Степанові Женецькому і сотн. Іларіонові Поліщукові, над могилою — мґр. Миколі Чорному, д-рові Мирославові Клюфасові і арт. Марії Ясінській-Мурованій, а на тризні — фільм. прод. Ярославові Кулиничеві і інж. Тарасові Грицаєві. Також щиро дякуємо інж. Несторові Пінковському і п. Осипові Старостякові за переведення в час тризни збірки на добродійні цілі в пам'ять Покійного.

Щира подяка всім жертводавцям на Заупокійні Служби Божі та жертводавцям на добродійні цілі для вшанування пам'яті Покійного.

Щире спасибі за чудові китиці і вінки цвітів для прикрашення домовини Покійного.

Нехай Господь винагородить Вас усіх щедрими ласками.

У гл[illegible]ому смутку:
дружина — ЛЕСЯ з синами МІСЬКОМ І ЯРКОМ
мати — ЕВДОКІЯ
сестра — ҐЕНА
та близьша і дальша Родина

ПОЖЕРТВИ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ:

1. УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ЛЮРДІ: по 25 дол. — Орест і Святослава Менцінські та Дарія Ґенза; по 20 дол. — Евдокія Яблонська (мати), Михайло й Ірина Морози, Мирон і Марія Масловичі, Тарас Левицький та Текля Шевчук; по 10 дол. — Ольга Труш, Ольга Жеруха, Дарія Коваль та Софія Перун; по 5 дол. — Йосиф і Катерина Осиповичі, Ольга Наливайко, Роман Кучинський та Параня Реєнт. Разом 235 долярів.

2. УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У НЮ ЙОРКУ: 100 дол. — Віра менцінська; по 50 дол. — Ярослав і Наталія Кулиничі, Роман і Ольга Гаєцькі та Семен і Марія Воловачі; 30 дол. — Юрій і Марта Менцінські та Микола і Юрій Костирки; по 25 дол. — Ігор і Зіна Раковські, Ірена Куровицька, Орест і Святослава Менцінські, Тарас і Ія Грицаї, Петро й Оля Кулиничі, Микола і Стефанія Чорні, Роман і Марта Данилюки, Василь і Наталка Думи, Михайлина Книш та спільно: Михайло Кушнір, Володимир Кіра, Михайло Ґубур і Богдан Филевич; по 20 дол. — Марія Менцінська й Іван Балицький; по 10 дол. — Роман Федорів і Марія Нирко; 5 дол. — Филимон Пінязь. Разом 625 дол.

3. ХОР „ДУМКА": по 25 дол. — Микола і Тамара Лихолаї та Нестор Пінковський; по 20 дол. — Семен і Марія Воловачі, Марія Менцінська, Іван і Ольга Макарі, Ольга Труш, Леонід Бучило, Текля Шайда, Петро Литвин та Каменські з родиною; 15 дол. — Евгенія Шупер; 10 дол. — подружжя Луїс і Тарас Левицький. Разом 245 дол.

4. ОБОРОНА ДЕМ'ЯНЮКА: по 100 дол. — Леся Яблонська (жінка) з синами Міськом і Ярком, Ґеня (сестра) і Петро Воловачі, Студія Ярослава Кулинича та молоді українські еміґранти з Польщі; 50 дол. — Нестор Пінковський; 45 дол. — Осип і Марія Старостяки; 30 дол. — Степан і Оля Женецькі; по 25 дол. — Евдокія Яблонська (мати) та Оксана і Ляриса Воловачі; по 20 дол. — Орест і Святослава Менцінські та Семен і Марія Воловачі; по 10 дол. — Тарас Левицький і Микола Песняк; по 5 дол. — Текля Шевчук і Роман Кучинський. Разом 645 дол.

5. СИРОТИНЕЦЬ У БРАЗИЛІЇ: по 20 дол. — Дарія Богданна Менцінська і Тарас Левицький; 10 дол. — Осип і Марія Старостяки. Разом 50 дол.

6. ТИЖНЕВИК „НАЦІОНАЛЬНА ТРИБУНА": 50 дол. — Іван і Ольга Макарі; 5 дол. — Андрій Плескун. Разом 55 дол.

7. ФІЛЬМ „УКРАЇНА В ОГНІ": 1000 дол. — Марія Ясінська-Мурована.

Загальна сума пожертв на добродійні цілі .... 2855 дол.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 19-го червня, 1986 р. на 61-му році життя по короткій і тяжкій недузі відійшов у Вічність

св. п. інж.

ЄВГЕН СИЛИПІВ

народжений в таборі інтернованих Армії УНР-ки в Каліші, Польща.

ПОХОРОН відбувся дня 21-го червня, 1986 року з Церкви-Пам'ятника на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Просимо про молитви за спокій душі Покійного.

В глибокім смутку:
дружина — НЕОНІЛА
діти — ВІТАЛІЙ І РЕНАТА
сестра — НАДЯ САВЧУК з родиною
племінники —
БОГДАН КРЕЄР з родиною
ТАДЕЙ ТУРСЬКИЙ з родиною

ЛЕТУНСЬКА КАМПАНІЯ ППЛ Експрес є на продаж, бо вона втратила 58 мільйонів доларів у минулому році. Аналісти передбачають що Піпл Експрес купить компанія Тексас Ейр або компанія Юнайтед Ейр. Піпл Експрес має свою головну централю в стейті Ню Джерзі.

АДМІНІСТРАЦІЯ МЕЙОРА Ню Йорку Едварда Кача плянує збудувати будинок на 48 кімнат для невилікувально хворих на недугу АІДС. Цю оселю-притулок збудують на місці Ривер готелю в нижній частині Мангеттену. Оселя буде для хворих на АІДС, які відбували курс лікування по шпиталях, а після звільнення з лікарні не мають де жити.

Пластуни на „Святі Весни" вшанували о. д-ра Івахова

Вістку, що пластунство баффалійської пластової станиції матиме своє Свято Весни на чудовій пластовій оселі „Новий Сокіл" принесла радість. Щоб привітати своїх гостей, зелень дерев ще більш манила свіжістю й ніжністю весняних кольорів, а стрункі смерічки на своїх гілках мов білими свічками прибрались, і насичували повітря ароматом розпеченої сонцем живиці. На розлогих полянах від подуву вітру шовковим плесом трава вгиналась; а з неї, немов на канві нанизані рясно всміхались білі голівки роменів.

Мабуть, милостивий Господь держить у своїй опіці пластову молодь по довгих бо холодних дощових днях з громовицями в п'ятницю, коли почався довгий „вікенд" і почали з'їжджатися пластова молодь, розсунулись сірі хмари, заяснілo блакиттю небо, а золоті проміння сонця миттю висушували стежинки — доріжки.

Біля п'ятдесяти учасників — пл. юнацтво та новацтво — стали до першого наказу перед проводом Свята Весни: комендатка — ст. пл. Катруся Пистрак, ст. пл. Андрій Дмитріюк — бунчужний, ст. пл. Олеся Войчак — писар. До булави входили курінні—пл. роз. Наталка Паславська, пл. роз. Петро Коритко, пл. розвідувачі — Петрик Коритник й Андріян Грещишин. Новацький підтабір мав власну команду, в яку входили братчик Мирон Депутат — комендант, ст. пл. сестричка Тамара Коритко — бунчужна, ст. пл. сестричка Ірена Ващак — писар, сест. Рената Бейгер та бр. Роман Пікас, члени булави. Добре підготовлену програму, теренові гри, спортові змагання та гри, розповідь та вечірню ватру учасники провели успішно.

Неділя, 25-го травня, була особливо святочною. В цей день, з участю батьків пл. молоді, гостей Пласт-Приюту та членів пл. сеніорату, віддано пошану і подяку отцеві д-рові Павлові Івахову (у 50-ліття його священства), добродієві Пластової Станиці в Баффало. Ввечорі о год. 6-ій в таборовій каплиці Молебень-маївку служили о. д-р Павло Івахів та парох о. Маріян Струць. Ця молитва до Пречистої Богородиці на тлі чудової природи зі співом всіх присутніх та глибокою проповіддю о. Ювілята, була особливо зворушуючою. Після молитви станичий пл. сен. Ярослав Пришляк запросив усіх до їдальні, на смачний новосокільський чайок. За головний стіл, прибраний вишиваним рушником та горіючим трираменним свічником, засіли отці, а біля них провід Свята Весни та голова Плас-Приюту Зенон Боднарський.

Ювілят о.д-р. Павло Івахів, коло нього (наліво) о. Маріян Струць і ст. пл. Олеся Войчак.

Провід і Булава Свята Весни.

Станичний короткими словами з'ясував ціль скромної гостини, а пластове юнацтво та новацтво грімким — Скоб! Готуйсь! — привітали присутніх, а особливо отця добродія д-ра Павла Івахова.

Ст. пл. Олеся Войчак гарною українською мовою прочитала життєпис о. Павла Івахова. Опісля вірші читали братчик Мирон Депутат — „На Господню ниву", Ольги Гриньків, пл. юн. Роман Бейгер — „Бог є любов", о. Василя Прийми, пл. юн. Олесь Плешкевич — „Дякую Тобі, Боже", та пл. юн. Маріянна Якубовська — „Молюсь Тобі, Боже" закарпатського поета Зореслава. Гарно виконані вірші перепліталися пластовими піснями, які гарно заспівували усі присутні.

Пл. юначка Тамара Тютюнник та новачка Ліда Пашковська зі словами привіту вручили о. Ювілятові чудову китицю червоних рож, другою китицею вони привітали в пластовій родині нового о. пароха Маріяна Струця. Потім повставали з місць і проспівали „Многих і благих літ", а станичний пл. сен. Ярослав Пришляк вручив о. д-рові Павлові Івахову надану Крайовою Пластовою Старшиною „Грамоту Вдячности". Станичний висловив щиру і глибоку подяку отцю добродієві за ревну довголітню душпастирську працю для пластової молоді на пластовій оселі „Новий Сокіл"; зокрема за те, що о. П. Івахів безкорисно примістив пластову молодь в церковних шкільних приміщеннях, де вони й до сьогодні проводять свої сходини. Отець П. Івахів, якому належиться заслужений відпочинок, не знає відпочинку, він і далі співвиконує усі священичі обов'язки, навчає релігії в цілоденній та суботній школі.

Ми, пластуни, бажаємо отцеві добродієві у роках його золотої осени кріпкого здоров'я та всього добра. Станичий привітав також нового о. пароха Маріяна Струця та в імені всіх членів пл. станиці та членів пл. старшини побажав йому всього найкращого, прохаючи щирої співпраці для виховання релігійного й національного дорогої всім нам української молоді. З коротким привітом та побажаннями виступив голова Пласт—Приюту Зенон Боднарський.

Після цього присутні зі смаком спожили скромну таборову їжу. Молитвою, **яку провів о.** Ювілят та та **пластовою** піснею—молитвою **„Царю** небесний" за**кінчено цю** надзвичайно **милу й вдалу** імпрезу.

Свято Весни продовжилось до понеділка, коли учасники його з гарними споминами в пополудневих годинах роз'їхалися домів.

Братчик Славко

Під враженням...

(Закінчення зі стор. 2)

ликою вокальною кваліфікацією. На високу оцінку він теж заслуговує як ведучий програмою.

Другу частину програми почав чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під керівництвом Михайла Длябоги. Про цей широковідомий хор, зглядно його виступи писалося багато.

Після того з народним репертуаром виступила монтреальська „Веселка". Цей вокально-музичний квартет, як видно, йде вслід „Рушничка", свого славного попередника. Всі як один не лише вродливі, але й талановиті юнаки.

У другій частині програми, подібно як і в першій, аж тричі виступила „Чайка", яка теж не подала назв танків в українському звучанні.

Поміж танками „Чайки" виступила ще Леся Волянська й Ед Іванко. Лесине транспоноване „Їхав стрілець на війноньку" автора цих рядків не захопило, не зважаючи на рясні оплески. До речі після всіх точок програми були рясні оплески.

Ед Іванко в піснях, виконаних англійською мовою, ще раз підтвердив, що він блискучий виконавець.

У загальному програма концерту пройшла з великим успіхом.

На майбутнє коштом двох танків (бо було аж шість) було б добре заанґажувати не один, а два хори.

Наші філядельфійські прогульковці під проводом меткого й культурного екскурсовода Ірини Ільницької, сповнені гарних, приємних вражень, верталися до міста „братньої любови".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 29-го ЧЕРВНЯ 1986 р.

Асторія, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Миколая — 5-ий Відд. о год. 5-ій по пол. в церковному приміщенні при 37-09 31-ша Авеню. Важливі справи до полагодження; звіти з Конвенції УНС. Просимо членів прибути і вирівняти вкладки. — В. Левенець, гол., М. Хоманчук, секр.

Лікарі в житті Українського Музею Чикаґо

Обсервуючи деякі прояви культурного-громадського життя, можна зауважити, що якоюсь силою обставин, певні особи, або організації, тісно пов'язані з ростом однієї чи іншої установи. ось хоч би Союз Українок Америки є тісно пов'язаний з Українським Музеєм у Ню Йорку. Головним творцем і меценатом Архіву-Музею у Клівленді був проф. Леонід Бачинський, а у Дітройті — Роман Дацько.

Подібну аналогію можна навести й у відношенні українських лікарів до музею в Чикаґо. Хоч ініціятором музею був. бл.п. Олекса Ганкевич, а головним промотором бл. п. проф. Юліян Каменецький, однак, першим президентом Музею в 1954 році, а згодом його меценатом став лікар д-р Мирослав Сіменович (1954-1966). Цей славний культурно-громадський діяч, який в 1933 роках очолював комітет для спорудження Павільйону Української Культури в часі міжнародної виставки Сторіччя Поступу, після 20 років вдруге очолив іншу українську культурно-виховну установу, що нею була і є на терені Чикаґо Український Музей-Архів. Як президент і меценат музею д-р Сіменович зарядив купівлю будинку вже в 1956 році і сам вплатив перших 5,000 дол. та сплачував місячно позичку аж до кінця свого трудолюбного громадського життя. Це ще не все. Тому що впливи до музейної каси з членських внесків не були вистачаючі для покриття адміністративних потреб музею, то д-р Сіменович покривав недобір із власної каси і на власний кошт утримував секретаря музею (чотири години денно). Така щедра поведінка д-ра Сіменовича була дуже вигідною тодішній Управі Музею. Тож не дивно, що після відходу у вічність цієї щедрої людини, управа стурбувалась дальшою долею 14-літнього музею. Були пропозиції, щоб музей зліквідувати і передати американським музеям або під опіку церков.

Маленький гурток членів управи не резиґнував і не піддавався сірій зневірі. До них належав д-р Роман Верес, бл. п. Володимир Засадний і автор цих рядів. При допомозі інших ентузіястів таких як о. Василь Іващук й інших створено Всегромадський комітет, який очолив знову лікар д-р Пантелеймон Грицеляк. Пішла пожвавлена пропаґандивна акція по радіо і в часописах, яка розбудувала громадську совість, а в результаті почали напливати рятункові датки. Найбільша і найщедріша контрибуція прийшла таки від українських лікарів. Сплачено заборгування у „Самопомочі" і Управа вирішила приступити до внутрішнього ремонту будинку, бо стіни були у дуже поганому стані.

В 1972 році ремонт був завершений і музей набрав гарного вигляду. Незадовго після цього Лікарське Товариство звернулося до управи музею, щоб відступити їм хоч би маленьке приміщення для лікарського архіву і бібліотеки. Хоч як нам було невигідно ділитися тісним уже в той час приміщенням, то однак, управа пішла назустріч таким проханням, як вислів вдячности за щедру допомогу у минулому, і відступили якраз кімнату, яку ми присвятили були бл. п. д-рові М. Сіменовичу. До 1982 року ми не обтяжували лікарського Архів-Музею жадними оплатами, але від 1983 року ми обтяжили їх малою сумою 25 дол. на місяць, бо почали плянувати придбання нового приміщення на музейні збірки.

В кінці 1985 року музей закупив три будинки на нове модерне приміщення. Ціна невисока, але цілковита перебудова потягне за собою великі кошти. Можливо 500,000 долярів.

Управа з довір'ям глядить у майбутнє, впевнена, що українська громадськість щедро відізветься на наші заклики. Управа рівнож переконана і покладає великі надії на українських **лікарів, які, напевно, підуть** слідами своїх славних зі щедроти предтеч, та при допомозі усієї української громадськости Чикаґо й околиць, докладе фінансових зусиль, щоб збудувати таке приміщення для нашого музею, з якого ми могли б бути вповні вдоволені і горді перед тими, що прийдуть по нашому відході на заслужений відпочинок. У всіх справах щодо музею просимо писати на адресу: Ukrainian National Museum 2453 W. Chicago Ave, Chicago, Il. 60622.

Мґр Еміліян Басюк,
директор музею

